

РЕШЕНИЕ

№ 4495

гр. София, 06.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.07.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Антони Йорданов

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5158** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Териториална дирекция на Национална дирекция за приходите (ТД на НАП) С., представлявано от процесуалния си представител юрк. Е., срещу решение от 14.01.2020 г., постановено по НАХД № 7706 по описа за 2019 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 112-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № F249250 от 14.12.2016 г., издадено от заместник-директора на ТД на НАП С., с което на В. К. Н., в качеството ѝ на управител на [фирма], на основание чл. 74, ал. 1 от Закона за счетоводството (ЗСч) е наложено наказание – „глоба“, в размер на 200 лева, за извършено нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 1 ЗСч.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Релевираните основания са за нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Посочва се, че първоинстанционният съд е разгледал недопустима жалба, тъй като от доказателствата по делото по безспорен начин се установяло, че същата е подадена след преклузивния 7-дневен срок , визиран в чл. 59, ал. 2 ЗАНН. Счита

се, че съдебният състав безспорно е излязъл от кръга на своите правомощия при ревизия на процедурата по чл. 58, ал. 2 ЗАНН, като съвсем тенденциозно и повърхностно е разгледал и обсъдил представените от АНО документи. На следващо място, за неправилен се счита изводът на съда, че за процесната година - 2015 г., юридическото лице не е извършвало дейност и това обстоятелство е установено от баланса на дружеството. Позовавайки се на по-благоприятния закон, съдът неправилно е преценил, че от представения баланс на дружеството следва да се направи извод, че същото не е упражнявало дейност за 2015 г. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде потвърдено изцяло наказателното постановление. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не изпраща представител. Представени са писмени бележки, в които се заявява, че жалбата се поддържа и се моли същата да бъде уважена. Прави се възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение в случай, че същото е над минимално предвиденото.

Ответникът – В. К. Н., оспорва жалбата. В представен по делото отговор на касационната жалба посочва, че видно от представените доказателства по делото на 15.04.2019 г. органите по приходите са връчили покана за плащане, от която Н. е разбрала, че НАП е издала обжалваното НП. Правилни са изводите на СРС, че няма редовност на връчването на НП по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН. Посочват се аргументи за това, че правилно СРС приема, че връчването не е извършено надлежно и срокът за обжалване на НП не е изтекъл, като е разгледал жалбата по същество. На следващо място се твърди, че след дата 01.01.2018 г. е отпаднало задължението за публикуване на ГФО за предприятията, които не са осъществявали дейност през предходната година. Следователно към момента е отпаднала отговорността по чл. 74 ЗСч. и в случая следва да намери приложение чл. 3, ал. 2 ЗАНН за действието на по-благоприятния закон. Иска се потвърждаване на оспореното решение като правилно и законосъобразно. В депозирана молба се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на касатора.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и недоказана.

Административен съд София - град, седми касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

На 19.09.2016 г. в ТД на НАП С., офис „М.“, находящ се на адрес [улица], инспектор по приходите извършил проверка в Агенция по вписванията – Търговски регистър, по повод писмо № 20-00-143/18.07.2016 г. на ЦУ на НАП, при която било установено, че В. К. Н., в качеството ѝ на управител на [фирма], не е изпълнила задължението си да осигури публикуването на годишния финансов отчет на дружеството, чрез подаване на заявление за вписване и представяне за обявяване в Агенция по вписванията – Търговски регистър, в законоустановения срок – до 30.06.2016 г., съгласно чл. 38, ал. 1, т. 1 ЗСч. Нарушението е било извършено чрез бездействие – към момента на съставяне на акт за установяване на нарушение (АУАН) № F249250/19.09.2016 г., не е бил подаден ГФО. Въз основа така съставения АУАН е издадено и обжалваното наказателното постановление (НП). Съдът е извел и правните си доводи, мотивирали

го да отмени изцяло издаденото НП. Посочено е, че доколкото дружеството [фирма] не е извършвало търговска дейност и това обстоятелство е установено от баланса на дружеството и това обстоятелство не се оспорва от административнонаказващия орган, то следва да се приеме, че е налице хипотезата на чл. 3, ал. 2 ЗАНН, тъй като е установен влязъл в сила по-благоприятен закон, по силата на който процесното деяние не съставлява административно нарушение.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Безспорно по делото се установява, че дружеството [фирма] е търговец по смисъла на Търговския закон. Съгласно чл. 38, ал. 1, т. 1 ЗСч предприятията публикуват годишния финансов отчет, консолидирания финансов отчет и годишните доклади по глава седма, приети от общото събрание на съдружниците или акционерите или от съответния орган, както следва: всички търговци по смисъла на Търговския закон - чрез заявяване за вписване и представяне за обявяване в търговския регистър, в срок до 30 юни на следващата година. На основание чл. 16, ал. 1, т. 4 ЗСч отговорността за съставянето, съдържанието и публикуването на финансовите отчети и на годишните доклади, изисквани по ЗСч, е на ръководителя на предприятието по дефиницията на § 1, т. 24 от ДР на ЗСч. Според нея това е лице или лица, които лично ръководят предприятието в качеството си на собственици, управители или упълномощени с договор, които носят отговорност за цялата икономическа дейност на предприятието пред собственика или собствениците - акционерите, съдружниците, пред местното самоуправление или пред държавата. В случая безспорно е установено, че В. К. Н., в качеството ѝ на управител на [фирма], не е публикувала чрез подаване на заявление за вписване и представяне за обявяване в Агенцията по вписванията в Търговския регистър годишен финансов отчет за 2015 г. в срок до 30.06.2016 г. Според чл. 74, ал. 1 ЗСч, който е задължен и не публикува финансов отчет в сроковете по чл. 38, се наказва с глоба в размер от 200 до 3000 лева, а на предприятието се налага имуществена санкция в размер от 0,1 до 0,5 на сто от нетните приходи от продажби за отчетния период, за който се отнася непубликуваният финансов отчет, но не по-малко от 200 лева, тоест в случая отговорност за това нарушение носи както дружеството, на което може да бъде наложена „имуществена санкция“, така и неговият управител, на който е била наложена „глоба“ съгласно същата разпоредба.

След извършване на нарушението обаче, считано от 01.01.2019 г. е влязла в сила разпоредбата на чл. 38, ал. 9, т. 2 ЗСч, която гласи, че алинеи 1 - 8 не се прилагат за предприятия, които не са осъществявали дейност през отчетния период, а това обстоятелство се декларира с декларация, която се публикува в срок до 31 март на следващата година. Именно такава декларация от 30.03.2016 г. е приложена по делото и в нея е отбелязано, че през данъчната 2015 година дружеството [фирма] не е било активно - не е извършвало дейност и не е отчетело приходи или разходи, от което следва, че съгласно действащата нормативна уредба, както правилно е приел и въззивният съд, дружеството и неговият управител не са длъжни да подават годишен финансов отчет, след като юридическото лице не е извършвало дейност през отчетния период. Соченото се доказва и от представен баланс за 2015 г. с пасиви и активи от 0 (нула) лева. Декларацията е била подадена преди изменението на закона, поради което не може да се поставя изискване същата да е подадена в определен срок. От изложеното до тук следва, че съгласно редакцията на закона, действала към датата на деянието, то е било налице извършено нарушение, но към настоящия момент е в сила чл. 38, ал. 9, т. 2 ЗСч, според който от визираното задължение са освободени

предприятия, които не са осъществявали дейност през съответния отчетен период. Съгласно чл. 3, ал. 1 ЗАНН за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му, а според алинея 2, ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. Предвид обстоятелството, че преди влизане на наказателното постановление в сила е настъпила нормативна промяна, изразяваща се в отпадане на задължението на наказаното лице, така че понастоящем деянието, посочено в постановлението като административно нарушение вече не съставлява такова, то следва, че издаденото НП се явява незаконосъобразно, поради което и решението на въззивния съд е правилно.

Неоснователно е възражението на касатора, че СРС е разгледал недопустима жалба. Софийски районен съд е приел, че АНО неправилно е приложил нормата на чл. 58, ал. 2 ЗАНН и неправилно е отбелязал върху НП, че същото следва да се счита връчено на 20.03.2019 г. Мотивите за това са, че не е извършена надлежно процедурата по връчването на НП по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН. Настоящият съдебен състав намира, че от приложената по делото обратна разписка от пощенски оператор за изпращане на покана за явяване на лицето в НАП и връчване на процесното НП е върнато с гриф „непотърсено“. Не става ясно обаче на кои дати адресът на дружеството е бил посещаван и дали са оставяни съобщения за получаване на пратката, която е върната със статус „непотърсена“. Както и районният съдия е отбелязал това не означава, че лицето не е намерено на адреса и че причините за непотърсване на пратката могат да бъдат много и различни. Нормата на чл. 58, ал. 2 ЗАНН изисква нарушителят да не е бил открит на адреса и новият му адрес да е неизвестен и че еднократното посещение от служителите на НАП не може да обуслови влизане в сила на НП. Служителите на НАП дори не са успели да стигнат до въпросното жилище, а само са звънели на звънеца на входа на кооперацията. Това обаче не дава правото на АНО, както е приел и СРС, да се счита, че лицето не е намерено на адреса, а способите за връчване, които има по закон, съвсем не се изчерпват по този начин. Разпоредбата на чл. 58, ал. 1 ЗАНН предвижда, че препис от наказателното постановление се връчва срещу подпис на нарушителя и на поискалия обезщетение. Според ал. 2, когато нарушителят или поискалия обезщетение не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването. Разпоредбата на чл. 58, ал. 2 ЗАНН регламентира като изключение от общото правило възможност за „неприсъствено“ връчване на наказателното постановление, когато нарушителят не е намерен на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен. Тази норма е позитивно-правна законодателна фикция, по силата на която при наличието на регламентираните в нея предпоставки административнонаказващият орган отбелязва дата върху наказателното постановление, от която то се счита за връчено на нарушителя, без това действително да се е случило. В настоящия случай АНО е приложил тази хипотеза, като е приел, че изпращането на НП един път с писмо с известие за доставяне, върнало се като непотърсена в случая, изпълва хипотезата на чл. 58, ал. 2 ЗАНН. Това известие за доставяне със съответните отбелязвания, обратно на възприетото от него, не удостоверява, че жалбоподателят е бил търсен и не е бил намерен на посочения от него адрес, съответно новият му адрес да е неизвестен, а само че отправеното писмо не е потърсено. Налице е по преписката изрична разписка

от дата 19.04.2019 г. за връчване на процесното НП. След като НП не е било надлежно връчено по правилата на ЗАНН и НПК, то и срокът за обжалването му не е започнал да тече, съответно оспорването е реализирано в срока по чл. 59, ал. 2 ЗАНН.

Съобразно гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания и на други такива по чл. 218, ал. 2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение, като законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 14.01.2020 г., постановено по НАХД № 7706 по описа за 2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 112-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: